

Aan de Centrale Raad van Beroep
Postbus 16002
3500 DA Utrecht

Betreft: Een extra punt n.a.v. het verweerschrift, uw kenmerk CRvB 05/1200 AW
14 juni 2005

Edelachtbare,

Een kernpunt in de voorliggende zaak is dat uw Raad in een uitspraak in 2002 meende dat er een onderliggend 'primaair besluit' zou bestaan, dat zou verschillen van het vernietigde 'besluit op bezwaar'. Dit constaterende, heb ik de directie van het Centraal Planbureau (CPB) de keuze voorgelegd:

- (1) ofwel dat primaire besluit aan te wijzen, tegen een dwangsom voor de CPB-directie zolang men dit niet doet,
- (2) ofwel te zorgen dat de Raad duidelijk worde dat er niet zo'n primair besluit bestaat en dat de Raad hier dus dwaalde en moet heroverwegen.

Het is daarbij evident dat ik deze kwestie bij het bevoegde gezag en het landsbestuur leg, aangezien mijn rechtspositie maar een beperkte is.

Dit was de situatie op 29 maart 2002 en 4 april 2002.

Door de juridische manoeuvres van de directie van het CPB zijn we inmiddels meer dan drie jaar verder.

De opstelling van de directie van het CPB, weergegeven door de afdeling JZ van EZ, mede onder verantwoordelijkheid van de betreffende arbeidsjurist, brengt mij ertoe het volgende te overwegen.

- Heeft de directie van het CPB sinds 1989 steeds 'recht door zee' gehandeld? Heeft men de belangen 'clean' afgewogen? Heeft men afstand gehouden van 'smoezen'? Accepteert men de logica, zoals bijvoorbeeld t.a.v. het bovenstaande? Is men nog te goeder trouw?
- In de afgelopen 15 jaar heb ik bijv. een paar maal aangegeven waar het afdelingshoofd een loopje met de waarheid heeft genomen. Heeft de directie hier adequaat op gereageerd?
- Ik heb erop gewezen dat de integriteit van de wetenschap in het geding is. Er is ook een rapport uit 1994 van externe wetenschappers van de NVMC, die erop wijzen dat de directie de verdenking op zich laadt rechter in eigen zaak te zijn. Waarom neemt de directie van het CPB dit slechts ter kennisneming aan en waarom gaat men niet accoord met mijn verzoek dat de kwestie nu eens wordt uitgezocht door externe wetenschappers?

Aan deze zaak ten grondslag ligt dat de directie van het CPB machtsmisbruik pleegt door arbeidsrechtelijke middelen te misbruiken om de wetenschap te censureren en de inhoud van de wetenschappelijke discussie te sturen.

Ik heb dit beschreven in Cool, "Trias Politica & Centraal Planbureau", Samuel van Houten Genootschap 1994, ISBN 90-802263-1-9 (met name pag 180 e.v. in de brief "Aan de wetenschappelijke collega's van het Centraal Planbureau") welk boek ik eerder aan de rechtbank ter beschikking stelde.

Op de opiniepagina van de Volkskrant van vandaag, 14 juni 2005, lees ik:

- Hans Wansink, "Chaos rond de WAO", stelt: "Wie denkt dat het CPB inzake de WAO een onpartijdige scheidsrechter is, heeft het mis." Het is maar een opinie, natuurlijk. Deze auteur miskent al jaren dat de directie van het CPB al evenzoveel jaren stelt dat het bureau wel degelijk een onafhankelijk wetenschappelijk instituut is. Of heeft de journalist gelijk en stelt de directie van het CPB de situatie verkeerd voor ?
- Ton Zwaan, "McCarthy is een beroepsontkenner", betoogt dat Justin McCarthy in zijn ontkenning van genocide op Armeniërs geen onafhankelijke en serieus te nemen wetenschapper is maar gesubsidieerd wordt door de Turkse overheid. Dit lijkt me heftige materie, waarin eens te meer blijkt hoe belangrijk het is dat een onafhankelijk wetenschappelijk oordeel bescherming geniet.
- Pieter Hilhorst, "Verlammende verontwaardiging", over de peuter Savanna die vorig jaar september dood werd aangetroffen in de kofferbak van haar moeders auto. Hier kom ik hieronder op terug. Voor de goede orde voeg ik een kopie toe albijlage 0.

Ik noem deze opiniepagina omdat het verduidelijkt hoe moeilijk het is om uit een wirwar van gegevens toch enige helderheid te krijgen, en hoe belangrijk de bijdrage van wetenschappers is – en dat zij vrij van manipulatie kunnen oordelen.

Het betoog van Hilhorst verheldert bovendien het effect van cumulatie:

"Het OM meent dat moord of doodslag niet bewezen kan worden. Dus wordt alleen dood door schuld ten laste gelegd. Het punt is dat alle afzonderlijke handelingen normaal niet de dood tot gevolg hebben. Pas door de combinatie werden ze fataal. Je kunt een kind lang te weinig eten geven voor ze sterft. Savanna was drie jaar en woog tien kilo, het gewicht van een kind van een. Je kunt haar maanden achtereen mishandelen zonder dat ze overlijdt. Je kunt haar een washand in de haar mond proppen om te zorgen dat ze stopt met huilen, zonder dat ze stikt. Maar in dit geval, doordat ze zo verkouden en verzwakt was, bezweek het kind. Dood door schuld dus, geen doodslag. Mijn maag draait om bij het lezen over de hel waarin Savanna moest leven."

Mijn commentaar bij deze tekst van Hilhorst:

- Het is onjuist van het OM om de cumulatie te negeren. De opvoeder heeft ook tot taak om de cumulatie van de gehele opvoeding in het oog te houden. Dit lijkt me zo vanzelfsprekend, dat dit OM zich zeer moet schamen.
- Vervolgens wijs ik op de parallel: ook de directie van het CPB heeft in de censuur van de wetenschap in de onderhavige kwestie maatregel op maatregel gestapeld, waarbij e.e.a. per maatregel apart slechts acceptabel kan lijken wanneer men de context van de andere maatregelen uit het oog verliest, en waarbij het cumulatieve effect een censuur is welke niet geaccepteerd kan worden.

Vervolgens staat de directie van het CPB niet op zich maar zijn er andere betrokkenen, zodat het 'probleem van de vele handen' ontstaat. Dezer dagen is er in de media aandacht voor de

“criminele organisatie” bij de bouwfraude. Het lijkt me dat de directie van het CPB deze kwestie in 1989 aanvankelijk niet begonnen is als zo’n “criminele organisatie”. In december 1989 hield men een extra periodiek in met verwijzing naar de inhoud van mijn notitie over de ‘neoklassieke knelpunten’, en zoiets brengt de integriteit van de wetenschap in het geding: maar zoiets kan altijd nog een dwaling zijn en hoeft niet te duiden op een “criminele organisatie”. Maar sinds 1989 zie ik handeling op handeling gestapeld zodat het cumulatieve effect er toch één is waarbij de integriteit van de wetenschap met machtsmisbruik en onwaarheden in het gedrang wordt gebracht, terwijl tegelijkertijd hieromtrent een vorm van organisatie bestaat.

Dit cumulatieve effect liet zich reeds in zomer 1990 constateren, waarna ik daarover de minister schreef. De minister heeft niet ingegrepen en sindsdien zijn weer handeling op handeling gestapeld die de problematiek steeds verder van huis brengen. De censuur van de wetenschap bestaat nu langer dan 15 jaar en is niet opgelost kunnen worden door tegenwerking op tegenwerking.

In de krant over de juridische aspecten van de “criminele organisatie” lezende, komt het me voor dat deze in de voorliggende zaak relevant kunnen zijn, omdat de directie van het CPB samenwerkt met het afdelingshoofd, de hoofdafdelingschef, de personeelsfunctionaris alsmede de juridische afdelingen van de ministeries van Economische Zaken en Binnenlandse Zaken: waarbij zaken verkeerd worden voorgesteld of niet uitgezocht worden.

Het gaat mij hier inderdaad om strafbare feiten. Wanneer de directie of een afdelingshoofd het niet met me eens is, of een andere perceptie heeft, dan is dat vanzelfsprekend daarom nog geen strafbaar feit. Het gaat mij er nu om, in dit opstel, dat werkelijk een strafbaar feit wordt gepleegd, zoals bijvoorbeeld een onwaarheid wordt verteld terwijl men weet of behoort te weten dat iemand daar schade van ondervindt en dat ook de rechter daarmee verkeerd wordt ingelicht.

Ik verkeer niet in de positie om het Openbaar Ministerie in te lichten over mijn vermoeden van strafbare feiten en het bestaan zo’n “criminele organisatie”. Het OM zal menen dat de kwestie toch getoetst wordt door de bestuursrechter cq. uw Raad, bijv. in deze zaak, en het OM zal mijn melding dan naast zich neerleggen. Mijn conclusie is dat derhalve aan u de verantwoordelijkheid toekomt om de mogelijke strafbare feiten aan het OM voor te leggen.

Hieronder zal ik wijzen op enkele rare omstandigheden die het vermoeden voeden dat er sprake is van strafbare feiten. Daarbij verwijs ik naar het voorliggende archief sinds 1989. Aan de orde is nu derhalve niet (slechts) de onderhavige kwestie 05/1200 AW. Waar ik verwijs naar oude stukken wil ik niet behandelen wat reeds onder de rechter is geweest, maar, het gaat mij nu om de beoordeling t.a.v. de adequaatheid voor het doorsturen naar het Openbaar Ministerie. Het geheel is wel weer relevant voor de behandeling van 05/1200 AW, want het maakt nogal wat uit wanneer directie, afdelingshoofd etcetera strafrechtelijk aangepakt moeten worden omdat hun “getuigenissen” na recherche-onderzoek onwaarheden en valsheid in geschrifte blijken te zijn. Overigens noem ik hieronder enkele rare omstandigheden en betracht ik hier geen volledigheid. In het nadere onderzoek van het OM zullen, lijkt me, meer punten opduiken.

Ik verzoek uw Raad om t.a.v. hieronder genoemde omstandigheden vast te stellen dat men inderdaad een vermoeden van een strafbaar feit kan hebben, en de bevindingen vervolgens door te geven aan het Openbaar Ministerie, om dit alles te toetsen aan het strafrecht, bijv. t.a.v. onrechtmatige daden en/of valsheid in geschrifte en dergelijke, en eventueel zelfs het deelnemen aan een criminele organisatie. Het schijnt dat de overheid zelf niet veroordeeld kan worden, maar wellicht kan het OM vaststellen dat de ambtenaren individueel strafbare feiten pleegden.

Het lijkt me gewenst dat eerst op de strafbare feiten getoetst wordt voordat de zaak 05/1200 AW verder in behandeling wordt genomen.

Mogelijk strafbaar feit 1: onwaarheid 1 door het afdelingshoofd

Bijlage 1 bevat een citaat van het afdelingshoofd [GEANONIMISEERD] uit het verslag van de zitting bij de bezwarencommissie uit 1990, alsmede de reactie van de betreffende statistisch medewerker. Wat hier gebeurde is dat het afdelingshoofd een misverstand uit september 1989 gebruikte om het te doen voorkomen alsof de situatie in april 1990 aan de orde was, en zodanig acuut dat ik verplaatst moest worden.

Mogelijk strafbaar feit 2 en 3: onwaarheid 2 en 3 door het afdelingshoofd

In zijn notitie van 1 mei 1990 “Aantekeningen inzake het functioneren van Cool op de afdeling Multisectorstudies” (ik verwijs naar het archief) stelt afdelingshoofd [GEANONIMISEERD] op pag 3: “Van werkweigering is er sprake als ik hem opdracht geef de resultaten van het invoerprijzenprogramma op plausibiliteit te beoordelen. Na in een periode van twee weken tot drie maal toe nul op het rekest gekregen te hebben, herhaal ik op 15 maart nogmaals de opdracht, met de uitdrukkelijke deadline van 19 maart, wederom zonder resultaat.”

Onwaarheid 2: Evenwel gold die deadline vanaf het begin, is er in die weken steeds over gesproken dat het vóór die datum diende te gebeuren, en niet steeds met een andere deadline. Onwaarheid 3: Dat e.e.a. uiteindelijk niet is kunnen gebeuren kwam doordat het afdelingshoofd tegenstrijdige opdrachten gaf (er was bijvoorbeeld ook een FIF en een “taakomschrijving” met meer opdrachten dan alleen dit) en omdat het afdelingshoofd op de laatste dag voor de deadline boos uit het gesprek wegliep. Boosheid is geen duidelijke opdracht.

(Voor de goede: laat het afdelingshoofd ook aangeven waarom hij denkt dat ik deskundig ben t.a.v. het invoerprijzen-programma, cq. hoeveel tijd er beschikbaar is om die deskundigheid te verwerven, zodat ik mijn professionele integriteit daaraan kan verbinden, zodat hij met recht tegen anderen kan zeggen “Cool heeft ernaar gekeken” zonder anderen op het verkeerde been te zetten cq. mijn reputatie daarmee schade te doen.)

Mijns inziens kan e.e.a. hier heel goed door externe wetenschappers getoetst worden, zodat men kan vaststellen dat ik mij wetenschappelijk correct heb opgesteld zodat de beschuldiging van het afdelingshoofd, alsof er sprake van werkweigeren is, een onwaarheid is, wat hij, als wetenschapper zou behoren te weten.

Voor de goede orde voeg ik in bijlage 2 nog pagina 180 (7) van de Memorie van Antwoord toe (+/- 1946) t.a.v. de “Voorbereiding van de vaststelling van een Nationaal Welvaartsplan” betreffende de instelling van het Centraal Planbureau:

“De aard der werkzaamheden van het Centraal Planbureau, waarbij de wetenschappelijke en zelfstandige arbeid de grootste plaats inneemt, leidt er toe, dat de verhouding tusschen hooger en lager personeel op dit bureau anders ligt dan gewoonlijk bij ambtelijke organisaties het geval is.”

Overigens heb ik elders ook andere aspecten in deze “Aantekeningen” van het afdelingshoofd over mijn functioneren besproken, e.e.a. kan met de rechercheurs uitgewerkt worden.

Mogelijk strafbaar feit 4: de laster van werkweigering, nu door de directie

Heeft de directie de informele beschuldiging door het afdelingshoofd van werkweigeren overgenomen en vervolgens vormgegeven middels een besluit, waartegen ik mij kan verdedigen ? Of heeft de directie mij tegen de laster van het afdelingshoofd in bescherming genomen ?

E.e.a. hoeft niet langer mismanagement te zijn, maar kan ook strafbaar zijn wanneer het laster wordt. Er ontstaat laster wanneer het bevoegde gezag iets beweert zonder dat men een besluit neemt waarvoor hoor en wederhoor openstaat.

Een aspect, dat bij dit niet-bestaande ‘primair besluit’ een rol speelt (dat in deze zaak 05/1200 AW aan de orde is), is de laster door de directie van het CPB dat ik werkweigering zou hebben gepleegd.

Bij het reviseren van de stukken voor deze zaak kwam ik een brief tegen die de directie van het CPB in september 1995 liet publiceren in het Maandblad voor Uitkeringsgerechtigden (MUG), zie bijlage 3, met enkele kopieën van MUG uit juli en september 1995, met daarin ook mijn reactie. Ik voeg ook mijn brief van 26 juli 1995 aan de directie van het CPB hieromtrent toe. NB. Ik kan zo snel niet reconstrueren of ik deze stukken eerder aan rechtbank of Raad heb voorgelegd.

In dit publiekstijdschrift MUG lastert de directie van het CPB dat ik werk zou hebben geweigerd, terwijl men nimmer zo’n arbeidsrechtelijk besluit heeft genomen, welk werk ik dan zou hebben geweigerd, en voor welk besluit dan hoor en wederhoor mogelijk zou zijn alsmede toetsing door de bestuursrechter.

Het spreekt voor zich dat ik nimmer werk heb geweigerd. Er is geen haar op mijn hoofd die eraan denkt om zoiets te overwegen. Het is algemeen bekend dat werkweigeren niet goed is voor de conduite staat en soms zelfs tot ontslag kan leiden. Wie stelt dat ik werk zou weigeren doet de suggestie alsof ik dom zou zijn – terwijl ik toch een hoogopgeleid en bekwaam econometrist ben.

De bewering van de directie van het CPB dat ik werk zou hebben geweigerd is derhalve niet alleen laster omtrent het werkweigeren op zich maar ook laster t.a.v. mijn intellectuele vermogens.

De vraag of ik werk zou hebben geweigerd is nimmer voor de bestuursrechter behandeld, aangezien de directie nimmer een concrete kwestie heeft voorgelegd, middels een toetsbaar besluit, waarom het zou gaan.

Het gaat niet aan om van een net wetenschapper, die een bijdrage wil leveren aan de kwaliteit van het onderzoek op de afdeling, te stellen dat deze werk zou weigeren – en hem zo zwart te maken voor de collega’s en de buitenwacht.

Mogelijk strafbaar feit 5: onwaarheid door directeur Zalm

Bijlage 4 bevat de brief van directeur Zalm van 28 februari 1994, kenmerk 94/108, waarin hij stelt

“Aangezien tot de u opgedragen taken niet behoorde het ontwikkelen van oplossingen voor de werkloosheidsproblematiek, staan genoemde beslissingen los van het oordeel over uw concept-artikel.”

Aangehecht is mijn reactie van 1 maart 1994 hierop:

- (a) Het is onwaar dat mijn functie / takenpakket niet inhield dat ik ook over de werkloosheid kon nadenken
- (b) het is derhalve bestuurlijk onjuist dat mijn bevindingen en analyse van discussie zijn tegengehouden en niet zijn meegewogen.

Waar de directeur van het CPB geacht mag worden met deze omstandigheid op de hoogte te zijn, is het niet ondenkbaar dat zijn brief hier een valsheid in geschrifte is.

Mogelijk strafbaar feit 6: onwaarheid door onderdirecteur Van den Berg

Bijlage 5 bevat mijn brief van 23 december 1994 aan onderdirecteur P.J.C.M. van den Berg, alsmede zijn antwoord van 19 januari 1995, kenmerk 95/28. Enerzijds stelt hij in een brief aan de NVMC dat mijn kritiek op de directie van het CPB ‘niet heus’ zou zijn doch anderzijds stelt hij

naar mij toe dat hij mijn integriteit 'als zodanig' niet ter discussie stelt. Juist zou zijn, dat hij dit laatste dan ook aan de commissie van NVMC meldt, ingaat op de kritiek of het beleid van de directie corrigeert waar nodig. Één van de brieven moet waar zijn, en dan is de andere valsheid in geschrifte.

Mogelijk is het nodig dat de onderdirecteur plaats neemt in een ondervragingsstoel, met de lamp op hem gericht, en dat enkele professionele ondervragers helpen om duidelijk te krijgen wat er nu bedoeld wordt. Zo'n aanpak is niet gebruikelijk in wetenschappelijke kring, maar, waar het vermoeden rijst dat we te maken hebben met een criminele organisatie, komen dergelijke methoden wel in zicht.

Mogelijk strafbaar feit 6: misdadig negeren door de directie

Bijlage 6 bevat enkele pagina's van het boek van David Pinto, "Interculturele communicatie. Drie-stappenmethode voor het doeltreffend overbruggen en managen van cultuurverschillen", Bohn Stafleu Van Loghem 1990, met name op pag 75-76:

“Als een zakenman, arts, agent of deurwaarder uit een G-cultuur vermoedt dat de persoon uit een F-cultuur met wie hij in gesprek is, moeite heeft om een boodschap te begrijpen, vraagt hij – ter voorkoming van misverstanden – ‘Heeft u dat begrepen?’ Hoe kan nu iemand uit een F-cultuur die zijn eer hoog wil houden, die niet dom wil lijken, die bovendien beleefd wil zijn en dus zijn gesprekspartner niet teleur wil stellen, en die uit principe nooit direct ‘nee’ zegt, nu ooit iets anders antwoorden dan ‘Ja, ik heb het begrepen’.”

Stel naast dit inzicht van Pinto mijn opmerking in de FPB 1989-90 onder punt 2 (“Door betrokkene in dit gesprek te kennen gegeven zienswijze”):

“Communicatie over de werkzaamheden met de statistische medewerkers wordt bijvoorbeeld moeilijk wanneer deze weinig inzet vertonen om alles in eigen woorden weer te geven.”

Één medewerker was van Creoolse herkomst en één van Hindoestaanse herkomst. Ik heb die situatie reeds vóór die FPB aan de dienstleiding uitgelegd, en andermaal daarna. Vanzelfsprekend heb ik als hoger ingeschaalde wetenschappelijk medewerker een grotere verantwoordelijkheid om de communicatie in goede banen te leiden, maar er zijn grenzen aan wat ik in mijn positie vermag, want ik ben geen afdelingshoofd die directe instructies kan geven. Er wordt echter onvoldoende rekening met die grenzen gehouden. Wanneer de directie anno 2005 zou stellen dat er wel rekening mee is gehouden, dan spoort dat niet met de overige stukken in het archief van deze zaak. Zie bijvoorbeeld de “Aantekeningen” van het afdelingshoofd van 1 mei 1990. Waar is bijvoorbeeld het rapport van de intercultureel-deskundige die de afdeling bekeken heeft ?

Het negeren van mijn opmerking werkt misdadig uit, het is ‘criminal neglect’ omdat mijn persoon zeer veel schade van dit negeren ondervonden heeft. Bijvoorbeeld, in de eerder aangehaalde brief van de directie in het publieksblad MUG september 1995 staat plompverloren te lezen: “onvoldoende vermogen tot samenwerking”.

Mogelijk strafbaar feit 7: het verdwijnen van de aanduiding “concept”

Ik heb ooit bij de rechter gemeld dat de aanduiding “concept” door iemand aan de kant van verweerder is weggeklakt of weggegomd in mijn concept-brief van 10 april 1990. Bij de stukken voor de Bezwarencommissie staat het “concept” er nog (het ‘blauwe boek’, bijlage 16), maar bij de Beschikking bij Voorraad is het verdwenen (het ‘grijze boek’, bijlage 18). Waarom is dit nooit onderzocht ? Het betreft een concept-brief die klaarblijkelijk een belangrijke rol speelt. In de

uitspraak van 1993 verwijst mr. Kalk op pagina 19 naar een passage in dit concept, maar klaarblijkelijk denkend alsof het dus geen concept is en alsof er sprake zou zijn van een rechtsgeldige opmerking van mijn kant. Hoe is deze aanduiding “concept” kunnen verdwijnen? Waar is het origineel, hoe ziet dit er nu uit, is gegumd of gelakt, wie heeft het in het beheer gehad tussen de Bezwarencommissie en de BBV?

Mogelijk strafbaar feit 8: de onwaarheid door mr. C.S. Bol bij de Rechtbank Den Haag 2004

Waarom stelt mr. C.S. Bol, bij de Haagse Rechtbank in deze zaak in 2004, zie het verslag van de zitting, dat mij in april 1990 geen ander werk is opgedragen, terwijl uit de brief van onderdirecteur Den Hartog blijkt dat dit wel zo is? Is het gebrek aan inzicht in een complex dossier? Maar, je wéét toch wanneer je iets niet weet, en dan zég je toch dat je het niet weet en moet opzoeken? Op z'n slechtst is het een onwaarheid in de rechtszaal die de rechtbank op het verkeerde been moet zetten, en op zijn minst-slecht is het een onwaarheid die de sfeer aantast: (a) alsof ik op allerlei punten bezwaar aanteken (b) alsof hier discussie over nodig is waardoor geen tijd beschikbaar is voor andere zaken.

Deze onwaarheid is stelselmatig terug te vinden in ook eerdere stukken van EZ. Er wordt door de juristen van EZ stelselmatig beweerd alsof de verplaatsing alleen betrekking zou hebben op de fysieke kamer, terwijl dat aantoonbaar onjuist is. De vrijheid om een verweerschrift op te stellen lijkt me niet gelijk aan de vrijheid te gaan liegen. E.e.a. lijkt me dan ook valsheid in geschrifte.

Mogelijk strafbaar feit 9: de manipulatie t.a.v. de “verkorte beoordeling” 1990

Bijlage 7 bevat “productie 1 t/m 5” welke mijn juridisch adviseur J. Lamme op 29 juli 1991 zond aan de rechtbank, als bijlagen voor het “Aanvullend klaagschrift” in de zaak AW 91 / 379 en AW 91 / 559. Op 10 oktober 1990 had onderdirecteur Den Hartog gemeld de kwestie van de periodiek van 1 maart 1991 aan te houden. Toch werd ik plotseling op 21 december 1990 opgeroepen tijdens de kerstborrel van de hoofdafdeling en geconfronteerd met een “verkorte beoordeling” alsof ik in 1990 niet gefunctioneerd zou hebben. Relevant zijn deze punten:

1. Voor de goede orde: Deze “verkorte beoordeling” is ondertekend door onderdirecteur Den Hartog en directeur Zalm, en niet door mijn afdelingshoofd, zodat ook hieruit blijkt dat ik ander werk had gekregen en rechtstreeks onder Den Hartog was geplaatst.
2. Voor de goede orde: Ik bestrijd vele van de punten die deze “verkorte beoordeling” oproept, zie mijn reactie van 23 december 1990, die aan de beoordeling is vastgeniet. Mijn kernpunt is dat de verplaatsing uit werk en afdeling onjuist was, dat ik ondanks deze inbreuk op mijn rechtspositie goed gefunctioneerd heb, dat een FPB is op te maken zoals de directie eerder had beloofd, zodanig dat er verder zonder discussie positief besloten kan worden tot de bevordering naar schaal 12.
3. In de brief van de directie van 23 januari 1991 (kenmerk D 25) aan mr. Sandberg stelt Den Hartog: “Het leek op zijn minst geëigend uw client van die opvatting op de hoogte te stellen.” Maar, de verplaatsing uit werk en afdeling geschiedde juist op grond van artikel 58 lid 1 van het ARAR – de détournement de pouvoir die de rechter in 1993 vernietigde. Dus in april 1990 vond de directie het helemaal niet geëigend om mij op de hoogte te stellen hoe de directie erover dacht, en in december 1990 plotseling wel. Dit is manipulatief: bij de verplaatsing werd mij hoor en wederhoor ontnomen, en bij het instrument van de “verkorte beoordeling” staat klaarblijkelijk ook geen hoor en wederhoor open.
4. Het juiste antwoord dat ik op deze manipulatie heb is (a) eerst helderheid krijgen omtrent de verplaatsing, (b) nu de minister van EZ heeft besloten geen nieuw besluit te nemen omtrent de vernietiging van het gebruik van artikel 58, zodat ik ben teruggeplaatst: het aanvragen van de beloofde FPB over 1990 (welke kwestie voorligt in 05/1200 AW).

5. Maar, doordat de directie van het CPB die beloofde FPB nu niet wil laten opmaken, en al die andere zaken ook spelen, kan men gaan twijfelen aan de goede trouw, en wordt het zinvol ook deze manipulatie strafrechtelijk te laten toetsen.

Mogelijk strafbaar feit 10: manipulatief optreden van de hoofdafdelingschef

De hoofdafdelingschef (HAC) stelde aanvankelijk dat de enkele periodiek die ik kreeg eigenlijk voor twee telde, aangezien de datum der periodieken was verschoven van 1 oktober naar 1 maart. Later stelde de directie echter dat de ene periodiek toch uitbleef wegens het functioneren. De HAC heeft zijn eerdere mededeling nimmer op papier gezet, ook heb ik hem dit een paar maal dringend verzocht. Laat hij dit wel op papier zetten, cq. toegeven dat hij een onwaarheid gebruikte waardoor ik op een dwaalspoor zou komen, met mogelijk nadelige gevolgen voor mijn toekomstige rechtspositie alsmede hoe de omgeving aankeek op mijn functioneren. Inmiddels is de HAC met pensioen, maar, in het onderzoek van de recherche is ook hier de ondervragingsstoel met de bureaulamp denkbaar.

Mogelijk strafbaar feit 11: censuur van de wetenschap

Men zou het haast vergeten: mogelijk is censuur van de wetenschap ook strafbaar ?

Ik verwijs heel concreet naar de brief van onderdirecteur Den Hartog aan mij, 3 mei 1991, nummer D1381, waarin hij de mogelijkheid verbiedt om mijn ECOZOEK presentaties in de lunchpauze te presenteren voor belangstellende collega's. Den Hartog hanteert hierbij de inhoud als argument terwijl hij dat in zijn positie van management niet mag doen – en voor de inhoudelijke discussie maar aan de bijeenkomst zelf moet deelnemen.

Daarnaast is er de cumulatie van de andere maatregelen, zoals ook het ontslag.

Het lijkt me daarbij nog altijd mogelijk dat mijn werk uit 1989-1991 door externe wetenschappers getoetst wordt – waarbij het zinvol is dat men de ontwikkelingen sindsdien meeneemt die immers verduidelijken dat ik het destijds helemaal niet zo slecht zag.

Voor de goede orde meld ik dat het in de wetenschap een goed gebruik is dat men de kwaliteit van wetenschappelijke bijdragen laat toetsen door onafhankelijke redacties en referees van de tijdschriften. Ikzelf ben echter terughoudend met inzendingen aan die tijdschriften aangezien in dit geval sprake is van censuur door de directie van het CPB: en het probleem moet daar opgelost worden waar het is ontstaan. Een en ander kan inhouden dat mijn nieuwe inzichten omtrent de werkloosheid nog niet breed bekend zijn de externe wetenschappers: dit geeft aan dat het van belang is dat er een goede rechtsgang bestaat die de wetenschap beschermt.

Voor de goede orde verwijs ik ook naar de diverse protocollen die sinds 1990 zijn verschenen omtrent de wetenschappelijke integriteit. Volgens de richtlijnen van de American Mathematical Society is het bijvoorbeeld laakbaar wanneer men een jonge wetenschapper hindert bij het publiceren van zijn resultaten. Denkelijk zijn er meer gronden waardoor de censuur laakbaar en zelfs strafbaar kan blijken.

Mogelijk strafbaar feit 12: onjuiste voorlichting aan het publiek

In de periode 1989-1991 waarin mijn ontslag speelde was de situatie als volgt:

In april 1989 publiceerde de directie van het CPB de brochure “Het Centraal Planbureau”. Daarin wordt gesteld:

“Het CPB is een rijksdienst en maakt formeel deel uit van het Ministerie van Economische Zaken. Niettemin vervult het zijn adviestaak op een volledig onafhankelijke wijze en zijn objectiviteit wordt dan ook door alle betrokkenen erkend.”

Tevens: “Zo heeft het gekwantificeerd toekomstbeeld dat in dit verband wordt opgesteld dan ook niet het karakter van een plan maar van een voorwaardelijke prognose. De ‘planning’ in deze zin wordt bedreven in een onafhankelijk wetenschappelijk onderzoeksinstituut van de overheid, dat sedert zijn oprichting in 1947 wordt aangeduid met de wat misleidende naam Centraal Planbureau (afgekort CPB).”

De claim van de directie van het CPB op wetenschappelijkheid - en dus onafhankelijkheid - is in strijd met de wet op het CPB uit 1947. De claim is ook in strijd met de memories van toelichting en antwoord, met latere kamerdebatten, en met de Algemene Organisatieregeling EZ. De claim is ook in strijd met de praktijk op het CPB.

De economische professie neemt de claim van het CPB met een grote korrel zout. Professor Van der Ploeg (ESB 28/3/92):

“Het voorstel om van het CPB een echte onafhankelijke wetenschappelijke instelling te maken is (...) toe te juichen”

Professor Bomhoff (NRC 27/4/92):

“Maak van het planbureau een onafhankelijk lichaam zoals de rekenkamer, zodat het ook voor de overheidssector eerlijke voorspellingen kan maken.”

Er zijn dus vraagtekens te plaatsen bij wie “alle betrokkenen” zijn, die de “objectiviteit” van het CPB zouden erkennen. Van der Ploeg en Bomhoff zijn blijkbaar niet “betrokkenen”.

Ikzelf, bijvoorbeeld, was in die periode wetenschappelijk medewerker van het CPB: ben ik zo’n betrokkene? Maar, als medewerker wist ik toch dat er voortdurend discussie was over de taak en plaats van het Bureau – zodat de objectiviteit ter discussie kwam?

De brochure uit 1989 deugt derhalve niet.

Anno 2005 heeft kabinet een “Protocol” omtrent de “planbureau’s” van het Rijk: niet alleen CPB en SCP maar ook bijv. het RIVM. In dit Protocol wordt iets meer gedaan om het wetenschappelijk karakter te funderen, maar welbeschouwd is de kwestie nog steeds niet goed geregeld, zie Thomas Cool en Hans Hulst, “De ontketende kiezer”, Rozenberg Publishers 2003.

De website van het CPB anno 2005 geeft burgers nog steeds verkeerde informatie over de plaats en taak van het CPB.

NB. Mijn verdediging baseer ik daarnaast wel op mijn wetenschappelijke aanstelling (de FIF)!

Ter afsluiting

T.a.v. de voorliggende kwestie, die oorspronkelijk in 1989-1991 speelde, laten zich anno 2005 de volgende maatschappelijke ontwikkelingen vaststellen die het perspectief bevorderen:

- (a) Er is meer aandacht voor integriteit, vide de instelling van de Commissie Integriteit Rijksoverheid (CIR) en het Landelijk Orgaan Wetenschappelijke Integriteit Rijksoverheid (LOWI) van de KNAW – hetgeen relevant is omdat in de voorliggende kwestie de integriteit van de wetenschap in het geding is;

- (b) Er is meer aandacht voor aspecten van multiculturaliteit – relevant omdat twee statistisch medewerkers op mijn afdeling van niet-Europese herkomst waren;
- (c) Er is meer aandacht voor de professionaliteit en de ruimte die nodig is voor de individuele medewerker, met eigen competenties en dergelijke. Het blijkt dat zelfs het CPB op die weg is gegaan.

Wie anno 2005 op deze zaak uit 1989-1991 terugkijkt, moet ervoor corrigeren dat zulke maatschappelijke ontwikkelingen destijds nog moesten plaatsvinden. Men mag dus niet veronderstellen dat zaken destijds zo vanzelfsprekend zouden zijn als zij nu zijn.

Wellicht wil men de directie van het CPB dan vrijpleiten, omdat men “in de geest van de tijd” handelde waarin de aandacht voor deze aspecten minder acuut was.

Dat kan echter niet. De directie is daarvan niet vrij te pleiten omdat ik in de periode reeds aandacht voor die punten vroeg. De directie luisterde gewoon niet. Genoemde maatschappelijke veranderingen zijn dus geen excuus voor de directie voor het falen in die eerdere periode.

Omgekeerd zou het een groot misverstand zijn te denken dat de directie van het CPB destijds reeds toereikend met zulke aspecten rekening hield. Juist het feit dat ik er destijds aandacht voor vroeg, en dat de directie die aandacht niet gaf, vormt het bewijs dat men er destijds onvoldoende rekening mee hield. Het enige is, dat de jongste maatschappelijke ontwikkelingen ervoor kunnen zorgen dat debuitenwacht alerter is geworden, zodat men beter begrijpt dat ik vanaf het begin gelijk had: en dat de directie van het CPB is te corrigeren.

Daarnaast zijn er ook deze maatschappelijke ontwikkelingen:

- (d) Er is meer aandacht voor de werkloosheid. In de jaren '90 was de conjunctuur goed en leek het alsof mijn analyse niet ter zake was. Toch was mijn analyse wel relevant, want ook in de jaren '90 werd de onderkant van de arbeidsmarkt verwaarloosd. In de huidige lagere conjunctuur wint mijn analyse, waarvan de wetenschappelijke bespreking door de directie van het CPB wordt tegengehouden, gelukkig wel aan relevantie in de ogen van anderen; ik herhaal mijn positie, dat de censuur opgelost moet worden, wil men ook de vruchten kunnen plukken van mijn inzichten omtrent de werkloosheid; zie bijlage 8 over de censuur.
- (e) Er is nu de aandacht voor het “probleem van de vele handen” en de “criminele organisaties” zoals in de bouwfraude.

Mijn verzoek is derhalve dat uw Raad eveneens vaststelt dat hier mogelijk sprake is van strafbare feiten en dat u het OM vraagt om het dossier daarop na te gaan en zo nodig nadere actie te ondernemen. Overigens dient het OM daarbij van de oorspronkelijke feiten uit te gaan en kan men zich niet verlaten op uitspraken van de bestuursrechter wanneer deze heeft gedwaald. Bijvoorbeeld heb ik ooit opgemerkt, maar daar is niet naar geluisterd, dat de kwestie van de verplaatsing is op te helderen alvorens men over het ontslag kan oordelen (tenzij men het onmiddellijk ongedaan maakt). Het OM zal hier zorgvuldig te werk dienen te gaan.

Met mijn hoogachting,

Thomas Cool

<http://www.dataweb.nl/~cool>